

Það var Krúsberg gamli kertasteypari frá gömlu Austurbrú. Já, svei, kertasteypuhúsið í Hann var hundheppinn með lóðina sína, selkti hana í smápörtum fyrir of fjár.

— Nú falla bæjarlöndin í verði, Pédur minn!

— Já, það gjöra þau vissulega.

— Okkur báðum hefir drottinn verið góður.

— Já, grezku-rikur ... einkum við þig, Krúsberg, því þú áttir lóðirnar sjálfur, en eg varð að laupa mínar.

— Sérhver maður má vera þakk látur fyrir sitt hlutskifti.

— Já, þú mátt djarft um tala, Krúsberg. Þú ert orðinn sterkmaður maður.

— Nei, það er eg nú ekki. En eg er únnilega þakklátur fyrir, að guð hefir gefið mér nóg til þess að þurfa ekki að stríta og stríða í ellinni; en í þess stað get eg heint huga mínum og þrá til efri heimanna.

Krúsberg kertasteypari henti upp í loftið með ullarvetlings vísfingrinum, en gætti þess vandlega að henda langt til hliðar við gashósin.

— Kemur þú hingað að jafnaði Krúsberg?

— Á hverjum eilífasta sunnudegi.

— Er þetta eitthvað svipað "innra trúboði"?

— Það er miklu strangara en það.

— Það er þeim nátulegt.

— Þú átt víst við heiminn í heild sinni, Pédur.

— Hvað heitir þetta annars, sem þessi herra er með?

— Það man eg ekki. En gjörir það nokkuð til?

— Nei, reyndar ekki. Því þegar.....

— Uss, Pédur.

Nú var farið að leika á stofuorgan, sem Pétur hafði ekki tekið eftir fyr, og söfnudurinn söng sölu. Pétur kannaðist ekkert við hann gat ekki fundið hann í sinni leikabók og þorði ekki að spyrja Krúsberg, fyrverandi kertasteypir, því hann var sokkinn á kaf í guðsdýrkun og suðaði með humangsflugubassa einhver óskiljanleg orð.

Söngurinn hljómaði eins og drungaleg suða undir hinu lága lofti, og var líkast því að hálfkvefðar grátstunur brytust í gegur um hann. Vasaklútar kvenfólksins voru í stöðugu annríki. Greinileg andvörp og stunur heyrðast um allan salinn. Tárin runnu í straum niður eftir kinnunum á Krúsberg kertasteypi.

Pétur J. Pétursson gaut hálfseimnislegru hornauga til hans. Það var þó furðanlegt, að þessi kertadólgur skyldi vera orðinn svona háheilagur.

En hvort sem Pétur varð snortinn af þessari fyrirmynd, eða hann áleit ósæmilegt fyrir sig að gráta ekki, úr því að Krúsberg grét, — þá er það eitt víst, að Pétur gamli var líka farinn að gráta áður en